

İnsan kendisine dönüp baktığında hep niye yaratıldığının sorularını soragelmiştir. Düşünüp Rabbini bulanda olmuş, geliş gayesini basit ve geçici bir yaşam şeklinde yorumlama hatasına düşenlerde bulunmuştur bu gök kubbe altında. İmtihan ya! Varlık içerisinde ki hakikatleri görmeme çabasında olanlarda çıkıyor elbette ki. Cahil, zalim, hidayet yoksunu, delalet müptelası insan kendisini sokmak istemiyor yükün altına. Hakikatten nasipsiz olup, üflemele güneşi söndürmeye uğraşanlara da rastlıyorsunuz. Koskocaman şu kâinat içerisinde cisim olarak bir zerrecik yer bile işgal edemediğimiz halde, kâinatın özü ve özeti olan insanın, şerefini muhafaza edip, imtihanı kazanabilmenin, ancak niye yaratılmış olduğumuzu okumaktan ve onun gereğini yerine getirmekten yani iman ve o iman gereği olan amel etmekten geçtiğini bilmeliyiz. Akıl ve irade sahibi insanın en önemli özelliği düşünebilmesidir. Tefekkür, insanı halikı Zülcelâle buluşturan en kestirme yoldur. Yeter ki akıllar bulandırılmış olmasın. İradeler başkalarının cüzi iradesine değil Yaraticının külli iradesine bağlansın. Allah düşünmemizi istiyor, Kuranın gösterdiği aydınlık yolda yolumuzu bulmamızı murat ediyor. Bir düşünelim bakalım:

“Yarın işimi halledeceğim, hele bir sabah olsun da bakalım” derken güneşin doğmayacağını hiç kimse hayalinden dahi geçirmez. Çünkü güneş bir memurdur sonsuz kudretin elinde. Bahar gelir; çiçekler gözümüzü, meyveler midemizi doyurur. Gece bir yorgan misali üzerimize örterken istirahatimizi temin eder. Beygire yük yüklediğinizde itiraz etmez. Sığır, yaptığı sütü ikram etmede isteksiz davranmaz. Daha birçok mahlûk insana karşı görevlerini yerine getirmek için yarışır bir birleriyle. İnsan eşrefi mahlûk iken başiboş mudur, gayesiz ve anlamsız mıdır? Elbette ki hayır! “İnsan kendisinin başiboş bırakılacağını mı zanneder”(1) buyuran Rabbimiz yine başka bir ayeti kerimesin de “Ben cinleri ve insanları bana ibadet etsinler diye yarattım”(2) buyurarak insanların imtihandaki sorusunu belirliyor, görevini tayin ediyor.

Dağların bile taşımak istemediği sorumluluğun büyüklüğü üzerimizde. Onun için Müslüman dağlardan da büyük, nice sıkıntı ve belalardan daha kavi olmalı. Büyük insanın davası da büyüktür, davası büyük olanın derdi de, sıkıntısı da büyüktür.

Yüce Allah buyuruyor ki:

“Nasıl davranacağınızı görelim diye sizi hem kötülükle, hem de iyilikle sınavdan geçiririz. Sonunda bize döneceksiniz.”(3) Gerçek hüküm ve hikmet sahibi Allah, ezeli ve ebedi ilmiyle kimin kazanacağını kimin kayıp edeceğini bilir elbette ki. Ancak, insan bilmez. Allah, insanın kaderini kaza şeklinde yine onun cüzi iradesiyle teşhir eder dünya meydanında. Yaratılış hakikatini gören ve kendini bilen İnsan, o zaman anlar ancak cüzi irade tokmağıyla, Allah’ın merhamet kapısı dövüldüğünde o kapının açılacağını ve imtihanla başarı elde edileceğini. Sorumluluk sahibi insan, bu imtihanla iradesini nerede kullandığını gördüğünde Allah’ın adaletinin tecellisine yakinen şahit olur ve O Halkı-ı Zülcelal in insanlara zorluk olsun diye değil, hidayet rehberi olsun diye kuranı Mübin’i gönderdiğini anlar, imtihanlardaki hikmetleri okuyarak. Nihayet, büyük bir teslimiyet ve bağlılık içerisin de:

“Hak şerleri hayreyler,

Zannetme ki gayr eyler,

Arif olan seyreyler,

Görelim Mevla’m neyle neylese güzel eyler. (4) diye mırıldanır büyük bir aşk ve muhabbetle.

“...Bazen hoşunuza gitmeyen bir şey hakkınızda iyi olabilir ve yine hoşlanmadığınız bir şey de sizin için kötü olabilir. Allah bilir ama siz bilemezsiniz bu gerçekleri”(5) insan bilemediğinden bu gerçekleri, her şeyi görünüşleriyle değerlendirme hatasına düşer, tabi tutulduğu imtihanların arkalarındaki hikmetleri okuyamadığından yanılır; günah ve isyanlara dalar. Kayıtsız ve şartsız

bir teslimiyeti, irademizi devre dışı bırakmadan gösterdiğimizde Rabbimize, hiçbir şey bize zarar veremez. Nasıl ki insan deryada kendisini serbest bırakırsa selamete kavuşur, aynen bunun gibi Allah'a bir insan teslim olursa Allah da onu yalnız bırakmaz.

Nimeti belaya, belayı nimete döndüren insanın bizzat kendisidir, imtihan karşısında ki teslimiyeti ve duruşudur. Nimetler karşısında şükreder şükürümüzün gereğini yerine getirir kazanırız. Bela ve musibet karşısında sabreder yine kazanırız.(6)

Nelerle İmtihan Olmuyoruz ki

Evet, imtihanlar farklı olmasının yanında Kimse muaf değildir bundan. Herkesin durumuna, konumuna ve talebine göre sorular hazırlanmış. Adili mutlak olan Allah, kimisini zenginlikle imtihan ederken kimini fakirliğin zorluklarına muhatap ederek imtihana tabi tutmuştur. Kimi sağlıklıyken imtihandadır, kimi hastalık halindeyken. Kimi makam mevkiinin baş döndürücülüğüyle emanete riayette sınanır; adaletle, mesuliyetle denenir. Kimisi, sıradan bir görevle istihdam edilirken, o görevin artı ve eksileriyle kazanması istenir. Her halükarda imtihan dayız unutmayalım! "Hepiniz çobansınız hepiniz güttüğünüz sürüden sorumlusunuz. Devlet reisi de çobandır ve sürüsünden sorumludur, Erkek ailesinin çobanıdır ve sürüsünden sorumludur, kadın kocasının evinin çobanıdır ve sürüsünden sorumludur. Hizmetkâr efendisinin malının çobanıdır ve sürüsünden sorumludur. Netice itibariyle hepiniz çobansınız ve güttüğünüz sürüden sorumlusunuz."(7) buyuran Peygamberimiz(s.a.v.), herkesin mutlaka sorumluluk alanı olduğunu bildirerek insanın kendisine emanet edilen her şeyle imtihanda olduğunu bildirmiştir.

İnsanlardan ayrı yaşamayı mümkün kılmadı Yüce yaradan, herkesle ilişkiyi mecburi ve zorunluluk olarak takdir etti ki herkes bir başkası için imtihan edilmiş olsun. Öyle ya birisi evladıyla imtihan edilir. Belki o evlat doğduğunda müjdeler verilmiştir kendisine, hayatının en sevinçli günü diye not düşer, en önemli bir yere doğumunun tarihini atar unutulmasın diye. Sonra onu doğuracağıma taş doğursaydım diye pes eder, o koskocaman zor soru karşısında.

Yani evladın yokluğu da imtihan, varlığı başka bir imtihandır. Diğeri eşiyile imtihandadır.(8) “severek evlendik” der, ancak severek Allah onu, ona imtihan vesilesi olarak tayin etmiştir, bilemez ya da bilmek istemez. Ev alırken evin büyüklüğünü ve güzelliğini hesap edip, komşunun hak ve hukukunun büyüklüğünü hesap edemeyenlerde kayıp etmiştir.(9) İyi geçimli komşunuz olsa da o aç ise tok yatamazsın. Allah, duyarlılığını ve hissiyatını mümin kardeşlerinle ve komşunla test edebilir. Hissetmediğinde kardeşlerinin açlığını, duymadığında onların iniltisini, kayıp edenlerden olursun.(10) Hele birde komşunun eziyetlerine ve kötülüklerine rağmen, büyük ve olgun bir insan şefkatiyle ona iyilik edebilme erdemliliğini yakalamak zor mu zor bir imtihandır.(11) Ancak imtihan dedik zor sorusu da olacak kolayı da. Zor olanı başardığında hem derecen yükselir hem mükâfata nail olursun hem de insanları kazanır, onların gönüllerine girersin.

Peygamberimiz(s.a.v.) bir hadisinde şöyle buyuruyor:

“Kul, Allah’ın kendisi için takdir ettiği dereceye ameli ile ulaşamazsa Allah, onun canına, malına veya çocuğuna bir musibet verir, o da bunlara sabrederse, böylece Allah’ın kendisi için takdir ettiği mertebeye ulaşır.”(12)

Zalimle imtihan zordur, ancak mazlumla imtihanda kolay değildir. Zalimin karşısında boyun eğmek, zilleti kabul etmek, değildir sabır. Sabır, mücadeleye devam etmek ve haksızın karşısına dikilip hakkı haykırmaktır.(13) Müslüman, düşmanından ilimde, fende, teknolojiye geri kaldığında, aklını iradesini başkalarına ipotek ettirdiğinde hep kayıp edenlerden olur.(14) Mazluma kavli dua ederek yetinmek eksik anlamaktır onun üzerimizde ki hakkını.(15) imtihan hangi şartta, hangi konumda hangi isimde olursa olun, soruyu iyi okumalı ki cevabı eksiksiz verilmiş olunsun. Bir haksızlık gördüğünde gücün yeterse onu elinle düzeltmelisin, buna gücün yetmese dilinle müdahale edersin, buna da gücün yetmese o şeye taraf olmadığını gösterir kalbinle buğz edersin. Buda, imanın en zayıf noktasıdır.(16)

Bazen fakirle imtihan, yetimle imtihanda ağırdır. Kapın çaldığında bir fakir yetim ve öksüz tarafından “hadi başka kapıya ya da Allah versin” derken Allah’ın senin elinle vermek istediğini unutursun, vermenin üstünlüğünü itersin elinin tersiyle. Ve kayıp edersin.(17) Soru zor değil aslında, yapman gereken belli; peygamberinin sana gösterdiği kural. Yani geleni boş döndürmemek(18) imtihan, sadece evlatla değildir. Bazen ana babayla imtihanda da, her şeye rağmen onların haklılığı üzerine yüklendiğinden zorlanırsın, onlara “öf” bile dememenin mücadelesini verirsin, ağzına bir söz gelir basit zannedersin kırılmalarına sebep olur kayıp edersin.(19)

İmtihan, sadece düşmanla da değildir. Dostun dostla imtihanı da söz konusudur. Biri birisinden ya zordur veya kolaydır. Aslında kazanmak, imtihanların zorluğundan değil, insanın anlama ve uygulayabilme kabiliyetiyle alakalıdır. Dostun dostluğuna layık olmaya çalışırken kılı kırk yarmalı, bütün davranışlarında dikkatli olmalı, onun derdini derdin, sevincini sevincin bilmelisin. Dosta vefa gereklidir. Düşmanın da kendisine değil yaptıklarına düşman olmalısın. Yani insanla olan dostluğunla hatalara olan düşmanlığını ayrı tutmalısın. Çoğu zaman buradaki ayrımı yapamaz, sapla samanı bir birine karıştırırız. Mümin hem kendi hayatını hakkın razı olduğu şekilde inşa etmek, hem de başkalarının hayatıyla ilgilenmek mecburiyetinde. Cezalandırmak değil müminin gayesi, cezayı hak edecek davranışlardan insanları uzaklaştırmaktır. Sana düşmanlık eden, eline düştüyse de ona karşı tutumun af etme şeklinde olmaz yada kötülüğe iyilik etmek şeklinde değil de, kötülüğe kötülükle karşılık verme şeklinde olursa nefisin ve enaniyetin kalemiyle işaretlendiğinden kayıp etme adını alır sorunun neticesi. İmanın kulağa üflediği sesle kuranın verdiği tiyoyla merhamet ve sevgi kalemiyle işaretlenirse de “kazandın” diye yazılır sonuç tutanağına(20) Olduğu gibi görünenle, görüldüğü gibi olanla imtihan belki kolaydır ancak iki yüzlü davranan, dost görünen düşmanla zordur. Akrabayla imtihan daha başkadır, onlarla karşı birçok görevler söz konusudur. Sila-i rahimi kestiğinde Allah’ın merhametinin önünü kapatmış olur daha bu dünyada bir çok cezaya müstahak hale gelir kayıp etmenin acısını hissedersin.(21)Küsenle barışmak gelmeyene gitmek vermeyene vermek, imtihanın zor olan sorularıdır.(22) Müslüman kardeşlerinle imtihan ağır mı ağırdır. Çünkü o kardeşlik Allah’ın kabul ettiği, ilan ettiği bir kardeşliktir.(23) Bunda ihmalkârlık olmaz, unutmama, görmeme, asla mazeret kabul edilmez. Bu kardeşlikte miras bölmek vardır acıları paylaşım azaltarak, sevinçleri paylaşım çoğaltarak, Kendin için istediğini kardeşlerin içinde isteyerek hatta onları kendine tercih ederek. Belki bir Ensar fedakârlığıyla neye sahipsen kardeşinle paylaşım gereklidir.(24) Muhacirsensin, bana pazarın yolunu göster diye başkalarına muhtaçlıktan kurtulma isteğiyle, almanın zorluğunu aşım verebilmenin yamaçlarında kazanmak vardır. Bir vücut gibi olmak, ayrı yerler de bulunulsa da farklı isimlerde farklı ırklarda farklı kabilelerde olursa da bir binanın tuğlaları gibi bir arada olmayı başarabilmektir kardeşlerinle imtihan.(25)

Müslüman’ın İmtihanı

İnsan doğarken Müslüman olarak doğuyor ancak Müslüman kalması yine imtihanda başarılı

olmasına bağlıdır. Yani kalben tasdik ve dil ile ikrar şeklinde irade beyanı gereklidir. Bununla da bitmiyor elbette ki, çünkü “inandım” demek, sıkıntılara talip olmak demektir. Aslında bu talep Allah’ın rızasına olan taleptir. Kur’an’ı Mübin, müminin asıl sorumluluğunun “inandım, kabul ettim” dedikten sonra başladığını bildiriyor.

“İnsanlar, sırf inandık demekle; hiçbir sınavdan geçirilmeksizin, bırakıliverileceklerini mi sanıyorlar. Biz onlardan önceki kuşakları sınavdan geçirdik bu sınav ile Allah, doğru sözlüler ile yalancılara kesinlikle belirleyecektir.”(26)

İmanda sadakat, samimiyet denenerek meydana çıkar; nasıl ki altın, gümüş madenleri eritilip cürufundan ayıklanıp saflığına ulaşırsa, insanda imtihanda, nefsinin kötülüklerinden ve düşmanlıklarından temizlenir ve fıtratına uygun bir hale getirilir. “Müslümanın başına gelen her dert, keder, üzüntü, eziyet, sıkıntı, hatta(bedenine) batan bir dikenle Allah(o kulun) bir hatasını siler”(27)

İmtihanlar insanın imanının denendiği sahalardır, ispat alanlarıdır. İyiyle, kötünün, Müslümanla, gayri Müslim’in, samimi olanla samimi olmayanın, vefakârla vefasızın, müminle münafığın eleğidir imtihanlar. Allah, bu imtihan ölçüleriyle Salihleri, abitleri, muhlisleri, müminleri ayırır. Ve şöyle buyurur:

“Andolsun ki içinizden cihat edenlerle sabredenleri belirleyinceye kadar ve söylediğiniz sözlerin doğru olup olmadığını açıklayıncaya kadar sizi imtihan edeceğiz.”(28)

İmtihanlarla müminlere dokunarak Allah, söylenen sözlerin doğruluğunu test eder; insandaki gayreti, samimiyeti görmek ister. Sözle eylem arasındaki müspet fark insanın asliyetidir. İmanın kadar amelin vardır; amelin kadar samimiyet sahibisindir. Dertler ve sıkıntılar karşısında duruşun, teslimiyetin yani “müslümanlığının” göstergesidir. Sabırsızlıkla hiçbir imtihan insanı neticeye ulaştırmaz. Sabır müminin silahıdır. Sabır silahını, şükür kalkanını kuşanmadan istiğfar zırhını giymeden ne müminlik isbat edilir nede imtihanda başarı ede edilir.

Kayıtsız Ve Şartsız Bir Teslimiyet Gereklidir

Yüce Rabbimiz bir ayeti kerimesinde şöyle buyuruyor:

“And olsun ki biz biraz korku, açlık, mallardan canlardan ve ürünlerden biraz azalma (fakirlik) ile imtihan eder, deneriz. (Habibim)sen sabırlı davrananları müjdele işte o sabredenler, kendilerine bir bela gelip çarptığı zaman, biz Allah(ın kazası) la varız. Biz ona döndürüleceğiz derler. İşte Rablerinden bağışlanmalar, merhametler hep onlarıdır. Ve yalnızca onlar hidayete erenlerin ta kendileridir.”(29)

Başka bir ayeti kerimede ise:

“Biliniz ki mallarınız ve çoluk çocuğunuz birer denenme aracıdır. Allah katında ise büyük bir mükâfat vardır”(30) buyuruluyor.

Ne fakir olan daima fakir kalır ne zenginliğin devamı garanti altındadır. İflas insan içindir elbette ki. Ancak asıl olan, yarın huzuru mahşerde iflas edenlerden olmamaktır. Evladı iyalde övünme sebebi değildir. makam mevki şan şöhrette geçicidir. Her yeni durum bir önceki durumun bir şekilde imtihanıdır. Allah, sahip olduğu kulu üzerinde hükmünü icra etmekte, hikmetlerini işletmekte. Biz o hikmetleri okumaya çalışmalıyız. Biz okuyup yaşamakla görevliyiz. Bazen doğrudan kuranı okur ondan besleniriz. Bazen onun aydınlığında hayatı okuruz. Resulullah'ın hayatını bir kulun penceresinden, kuran diye okuruz. Başımıza gelenleri okuruz gelecekleri okuruz. Okuduğumuzu Rabbimizin ismiyle okuruz, onun verdiği gözle görürken, onun verdiği hisle dokunurken, yine onun verdiği akılla düşünürüz. Onun verdiğiyle ona muhalefet etmeyiz. Onun koyduğu program ve müfredata uyduğumuz da İşte o zaman her okuduğumuz bizi Rabbimize yaklaştırır.

Dünyada bir şeyler elde etmek adına bile sabır olmazsa olmaz şart olduğuna göre elbette ki ahireti kazanmak, ebedi huzur ve mutluluğu elde etmek için de sıkıntı çekmek, dertlere muhatap olmak, bela ve musibetlerle yaka paça mücadele etmek gereklidir. Sabredenle isyan eden, teslim olanla olmayan, sorumluluğun gereğini yerine getirenle getirmeyen bir olmaz. Ancak insana çalıştığının karşılığı verilir.

“Yoksa siz, Allah içinizden cihada katılanları belli etmeden ve sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız”(31) buyuran Rabbimiz cenneti kazanmanın kolay olmadığını bildiriyor. Peygamberimizde: “Cennetin önü hoşlanılmayan şeylerle cehennem önü de şehvetlerle çevrilidir.”(Buhari, Müslim)Buyurarak imtihanlara muhatap edilmeden kazanmanın olmayacağına işaret ediyor.

Tercih insana bırakılmış, insan ya bu dünyada yan gelip yatacak, nefsin kulu kölesi olarak hayat

geçirecek, ahiretten nasibi olmayacak ya da ölçülü ve tutarlı bir hayat sürerek yaratılış gayesini esas alacak, bunu yaparken bütün zorluklara göğüs gererek hakkın rızasına kavuşup, ebedi âlemini kazanacak ve ahiret nimetleriyle buluşacak. Yine rabbimiz “(Bu nimetler) Ey Rabbimiz, iman ettik, bizim günahlarımızı bağışla, bizi ateşin azabından koru diyen, sabreden, dürüst olan, huzurda boyun büken, hayra harcayan, seher vaktinde Allahtan bağış dileyenler içindir.”(32) buyurarak Sabretmenin önemine vurgu yapmış, müminde bulunması gereken istikametini ibresini göstermiştir. İşte o gösterilen yolda yürüyen müminler için daha nice müjdele söz konusudur.

Öyleyse bulunduğumuz ortama itiraz etmek yerine, bu durumda ne yapmalıyım diye düşünmektir kazanmak. Çünkü Allah Kuluna vermek istediği mükâfatı kulunun davranışına göre, sabrı ve tevekkül neticesinde vermektedir.

Peygamberimiz fırsatı değerlendiremeyenlerin kazananları nasıl imrendiklerini şöyle anlatır:

“Dünyada sıkıntı çekmeyenler, kıyamet gününde dünyada iken belalara sabredenlerin kazandıklarını gördüklerinde isteyecekler ki, keşke dünyada derilerimiz parçalanmış olsaydı da onlar gibi sevap kazanmış olsaydık”(33)

“...(Bir işe) azmettin mi artık Allah’a güven, çünkü Allah, tevekkül edenleri sever. Eğer Allah size yardım ederse, artık size yetecek (bir kuvvet)yoktur. Ve eğer sizi yüz üstü bırakırsa ondan sonra artık size yardım edecek kim vardır? Müminler Allah’a güvensinler”(34)

Daha nice güzellikler söz konusu yeter ki sabır tevekkül ve teslimiyette bir gevşeme olmasın. İdeal bir mümin kendisine reva görülene kendini kaptırmak yerine, verenin rızasını hedefe koymalı ve Allah'a güvenip Onun mükâfatını murat etmeli. Mümin olayların karşısında eriyen biten yok olan değil, her şeyi kendi lehine döndürmesini bilendir.

Dağlar kadar altınla bir kerpiç arasında fark olursa insanın gözünde, o insan, Rabbine değil altına değer vermiş demektir. Hâlbuki varlık devamlı olmadığı halde Allah'ın lütfu ve ikramı devamlıdır. Hayat nasıl olsa geçicidir; zenginde gelip gitmektedir, fakirde ecel köprüsünden. Önemli olan gittiğimiz asıl yurdumuzda ne ile karşılaşacağımızdır.

Evet, biz Ondan geldik Ona döneceğiz. O Halıkı Zülcelal, hiçbir şeyin sahibi olmadığıımız halde, çok şeyleri bizlere bahşetti. Biz, onun kulu ve kölesi olduğumuza göre hangi şey üzerinde hak iddia edebiliriz. Varlığın sarhoşluğuna kapılanlar; padişahın koltuğunda oturmakla kendisini padişah zanneden hizmetçiden daha ahmaktır. Biz, yeryüzünde Allah'ın halifesi, dininin temsilcisiyiz. Verilen her şey onun dinini yaşamak ve yaşatmak içindir. Yani hiçbir nimet kendi süfli arzularımız için verilmedi.

Bakışlar güzel olunca çirkin görünene değil o çirkinin arkasındaki hikmete yoğunlaşır mümin. Gaye sebepler değil, sebeplerin kazandırdıklarıdır. İnsanın mükâfatı talip olduğu derecenin büyüklüğü oranındadır. Onun için, "insanların en çok dert göreni, peygamberlerdir. Sonra Salihler, sonra da derece derece insanlar; kişi dindeki durumuna göre sınanır, eğer dindeki

hali güçlü ise belası artırılır, dini bağı zayıfsa belası da hafif olur. Kişi belalara o kadar uğrar ki sonra yeryüzünde günahsız biri olarak yürümeye başlar.”(35)

Yüce Rabbimiz:

“Elinizden çıkana, kayıp ettiğiniz şeylere üzülmesiniz ve Allah’ın verdiği şeylere sevinip şımarmayasınız”(36) buyurarak ne yokluğun karamsarlığıyla kayıp edenlerden nede varlığın şımarıklığıyla zarar edenlerden olmamamız için bizleri uyarmıştır.

Evet, İnsan varlık içerisinde çoğu zaman kayıp eder, makam mevki onu, benliğin çıkmazlarına sürükler, evladı ıyal övünmeye sevk eder. Şan şöret kibir ve böbürlenme duygusunu körükler. Sağlık ve sıhhat şeytani ve nefsanî taraflara meylettirir. İnsan aciz ve güçsüzdür, ancak böyle durumlarda çoğu zaman bu eksik tarafını düşünemez olur; sahip olduklarıyla ilgili kendine pay çıkardığından hep kayıp eden yine insan olur. Bundan dolayıdır ki varlığın imtihanı yokluğunkinden daha zordur. Kul acizliğini bildiğinden kulluğunu hatırlar ne olduğunu unuttuğunda kul olduğunu da unuttur.

Kazanmak, Allah’a Bağlılığın Oranıdır

Evet, öyle insanlar vardır ki adeta Allah’a bağlılıkları pamuk ipliğiyledir. Hafif dokunsan bir çocuk gibi feryadı figan eder. Bir esintide, fısıltıda Kendini bırakı verir; düşünmeden konuşur, anlamadan harekete geçer. İşlerinin iyi gitmesi onu hoşnut ettiği gibi, istediği gibi gitmemesi de yüzünün asılmasına sebep olur. Bir adım öteyi görmekten mahrum, bilgiden yoksun, cahil ve aceleci olan insan, anlık menfaatleri “kar” olarak, geleceği “daha gelmedi” ihmalkârlığı içerisinde değerlendirir. Ne varlık içerisinde asıl huzuru yakalar ne yokluğun içerisinde tutunacak dal bulabilir. Dünyasını da kayıp eder ahiretini de... Yüce Allah buyuruyor ki:

“İnsanlar arasında öylesi vardır ki yamacın kenarında Allaha kulluk eder. Eğer işleri iyi giderse hoşnut olur. Fakat sınav amaçlı bir sıkıntı ile karşılaşırsa yüz geri eder, sırt çevirir. Böylesi hem dünyayı hem ahireti kayıp eder ki, işte apaçık hüsrân budur.”(37)

Allah, senin istediğin gibi değil, kendi istediği gibi senin hayatını şekillendirmek istiyor. Çünkü Allah seni senden daha iyi biliyor, senin kendini sevmediğin kadar o seni seviyor, kendine merhamet etmediğinden çok a O sana merhamet ediyor. Peygamberimiz bile “Rabbim beni göz açıp kapayıncaya kadar bile nefsimle baş başa bırakma” diye dua etmiyor mu?

Allah bizi, bize bırakmasın imtihanında başarılı olan kullarına ilhak, rızasına nail eylesin. Bize hem dünyada hem de ahirette iyilikler ihsan eylesin. (âmin)

▣ Kaynakça

1- (kıyame,36) 2- zariyyat,56 3- (Enbiya,35) 4- (İbrahim H Hazretleri) 5- (Bakara,216) 6- (Müslim, Züht, 13 no:60) 7- (Buhari, Müslim, Ebu Davut, Tirmizi) 8- (İbni Mace ,Nikah 597;- Nisa34-Nur,31) 9- (Buhari Edep,28-Müslim, Bir,140-141) 10- (Haysemi Mecmaüdzevid) 11- (Ahkaf,35-Taha,130-Rum,60) 12- (Ahmet b. Hambel, c.1,s.272) 13- (Tirmizi, Fiten,13-İbni Mace Fiten,20) 14- (Enfal,60) 5- (Buhari,Mezalim,3-Müslim,Birr,58) 16- (Müslim,70) 17-(Münafikun,20-Zariyat,51) 18- (Duha,10-Tirmizi, züht,70) 19- (İsra,23-Müslim, bir9) 20-(Araf,199- Fussilet,34-Buhari Müslim,) 21-(Nahl,90-Ebu Davut,edep) 22-(Cibril hadisi) 23-(Hucürat,10-Ali imran,103) 24-(Kasas,77) 25-(Buhari, salat,88,ı,123; Buhari edep,27) 26-(Ankebut,3-4) 27-(Buhari, Merda, 1/5641; Müslim, 6568) 28-(Muhammed,31) 29-(

Bakara,-155-157) 30-(Enfal,28) 31-(Ali İmran, 142) 32-(Ali imran,16-17) 33-(Tirmizi, Züht, 59/2402) 34-(Ali İmran,159-160) 35-(Tirmizi Züht,48/2561, İbni mace, 4023) 36-(Hadid,23) 37-(Hac,11)